

Comentariu 2 Petru 1.1-11

2 Petru 1.1-11: Simon Petru, rob și apostol al lui Isus Hristos, către cei care au primit o credință de același preț, împreună cu noi, prin dreptatea Dumnezeuului și Mântuitorului nostru Isus Hristos: Har vouă și pace să vă fie înmulțite în cunoștința lui Dumnezeu și a lui Isus, Domnul nostru! După cum puterea Sa divină ne-a dat toate cele privitoare la viață și evlavie, prin cunoștința Celui care ne-a chemat prin glorie și virtute, prin care ne-a dat promisiunile cele mai mari și prețioase, ca prin acestea să vă faceți părtași naturii divine, după ce ați scăpat de stricăciunea care este în lume prin poftă. Iar tocmai pentru aceasta, dându-vă toată silința, adăugați la credința voastră virtutea; iar la virtute, cunoștința; iar la cunoștință, înfrânarea; iar la înfrânare, răbdarea; iar la răbdare, evlavia; iar la evlavie, dragostea frățească; iar la dragoste frățească, iubirea: pentru că acestea, existând și prisosind în voi, vă fac să nu fiți nici leneși, nici neroditori în ce privește deplina cunoștință a Domnului nostru Isus Hristos; pentru că cel care nu are acestea este orb, cu vederea scurtă, și a uitat curățirea de vechile lui păcate. De aceea, cu atât mai mult, fraților, străduiți-vă să întăriți chemarea voastră și alegerea voastră, pentru că, făcând acestea, nu veți cădea niciodată; pentru că astfel vi se va da din belșug intrarea în Împărăția eternă a Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos.

I.

Apostolul Petru le scrie creștinilor ca unor oameni care, împreună cu el și cu cei care sunt alături de el, au o credință la fel de prețioasă. Ei au fost salvați din aceeași pierzare prin același sânge prețios al lui Isus Hristos. Fiind la fel de nevrednici, toți au devenit părtași la același har. Fiind binecuvântați în Hristos, toți sunt la fel de plăcuți și toți se bucură de aceeași poziție „în Hristos” înaintea lui Dumnezeu, de la cel mai slab credincios până la apostoli. Pentru toți, lucrarea mântuirii a fost împlinită. Iar când au ajuns la credință prin harul lui Dumnezeu, aceasta s-a realizat prin același act de credință pe care Dumnezeu l-a lucrat în ei prin Duhul Său. Totul este un dar, totul l-au primit.

„Prin dreptatea Dumnezeuului și Mântuitorului nostru Isus Hristos.” Dumnezeu a creat, prin moartea și învierea lui Isus Hristos, un temei drept, pe baza căruia Dumnezeu poate ierta vina, îi poate îndreptăți pe vinovați și îi poate așeza pe păcătoși în poziția celor drepti (Romani 3.25,26), care a luat de bunăvoie locul celor nedrepți (1 Petru 3.18) și a fost făcut păcat pentru ei, pentru ca ei să devină dreptatea lui Dumnezeu în El (2 Corinteni 5.21).

Dar chiar dacă toți au fost mântuiți în același fel și au fost îmbrăcați cu dreptatea lui Dumnezeu și au dobândit această stare de har prin aceeași credință, există totuși o diferență în ceea ce privește savurarea harului, deoarece poziția care ne-a fost dăruită în Hristos trebuie pusă în practică în viața de zi cu zi. Harul lui Dumnezeu trebuie experimentat sau trăit în fiecare caz în parte și la fiecare binecuvântare în parte, pentru ca acesta să devină o posesiune conștientă și, prin urmare, temelia pentru binecuvântări viitoare. „Ceea ce ai primit ca dar de la Dumnezeu, dobândește-l, ca să-l deții.” Dumnezeu ne oferă harul Său, dar noi nu facem întotdeauna uz de el. Dacă, în loc să trăim în dependență de Dumnezeu, umblăm în puterea și voința noastră, atunci harul lui Dumnezeu nu poate să-și facă efectul. Atunci nu există niciun progres, nicio creștere.

La fel se întâmplă și cu „pacea”. „Pacea cu Dumnezeu” a fost realizată de Hristos pe cruce, când El ne-a împăcat cu Dumnezeu. Această pace nu poate fi niciodată pusă la îndoială; o posedă toți cei care cred în puterea sângelui Său, la fel de sigur cum Domnul Isus a strigat: „S-a împlinit!” Pe de altă parte, „pacea lui Dumnezeu”, care întrece orice înțelegere și ne păzește inimile și gândurile în Hristos Isus, depinde de felul în care ne aruncăm îngrijorările asupra Lui și ne facem cunoscute cererile înaintea lui Dumnezeu (Filipeni 4.6,7) sau, conform cu Coloseni 3.15, de felul în care ne predăm lucrării Duhului lui Dumnezeu, pentru ca El să poată forma în noi trăsăturile de caracter ale celor aleși ai lui Dumnezeu (versetele 12-14-17). Este pacea lui Dumnezeu, care domnește în liniște desăvârșită peste toate întâmplările din cer și de pe pământ, și pacea lui Hristos, de care El S-a bucurat în timpul vieții Sale pământești în toate împotrivirile din partea păcătoșilor (Evrei 12.3). Această pace, care ne înalță și pe noi deasupra tuturor circumstanțelor nefavorabile ale vieții, a dificultăților și a îngrijorărilor, vrea Domnul să ne-o dăruiască (Ioan 14.27) ca fiind pacea Sa. Petru le dorește credincioșilor această pace, împreună cu harul lui Dumnezeu. Toți au parte de har și de pace, dar în măsuri diferite și nu cu aceeași intensitate. De aceea, el le dorește să se înmulțească aceste daruri minunate și necesare. El le arată, de asemenea, cum are loc această înmulțire: „Prin cunoașterea lui Dumnezeu și a lui Isus, Domnul nostru.”

Faptul că Petru acordă o importanță atât de mare cunoașterii (versetele 2 și 3) este caracteristic pentru ambele sale epistole, în care el insistă ca noi să ne dovedim, în viața practică, ca adevărați creștini. Când Domnul nostru spune în Ioan 17.3 că a-L cunoaște pe singurul Dumnezeu adevărat și pe Cel pe care El L-a trimis, este viața eternă, atunci cunoașterea este fundamentală și condiționantă și pentru toate lucrurile legate de viața eternă. Căci cunoașterea nu este doar știință sau înțelegere, ci pătrunderea în esența și în comuniunea cu Dumnezeu și cu Isus Hristos (Ioan 17.10,21,23,26; Filipeni 3.10). Cunoașterea presupune:

1. că noi Îl recunoaștem pe Dumnezeu ca fiind Acela prin a cărui voință suntem aleși, predestinați, chemați, îndreptățiți, sfințiți și glorificați;
2. că suntem convinși că Dumnezeu este de partea noastră în toate situațiile și circumstanțele, în timp și în eternitate, și că ne putem lăuda în El (Romani 8.31; 5.11);
3. că avem în Hristos Isus un Mântuitor, Păstor, Domn, Mare preot, Apărător, care ne iubește cu o dragoste ce depășește orice cunoaștere.

O astfel de cunoaștere ne dă putere pentru o viață evlavioasă. Ea este mijlocul și temelia credinței. Ea hrănește, dezvoltă, lărgeste credința și îl ferește pe credincios de ispitiri. Depinde de noi să apelăm la această putere, să o folosim, să o transformăm în realitate în viața noastră.

Noi suntem chemați la glorie. Pentru a ajunge la acest țel, avem nevoie de putere. Dacă suntem conștienți că această putere ne este dăruită, aceasta ne întărește. Este important să înțelegem că dătătorul puterii este Duhul Sfânt, care ne este dat și locuiește în noi. Prin aceasta ni se dăruiește tot ceea ce este necesar pentru viață și pentru evlavie. „Dacă trăim prin Duhul, să și umblăm prin Duhul” (Galateni 5.25). Darul care ne-a fost dăruit izvorăște din cunoașterea Celui care ne-a chemat, adică a Domnului nostru Isus Hristos. El „ne-a chemat prin glorie și virtute”.

1. *Prin glorie.* Este chemarea Sa (activă), pentru că El ne-a chemat (Efeseni 1.18). Ea corespunde bogăției gloriei Sale, pe care El o are în Sine, și corespunde scopului gloriei spre care El ne conduce (Efeseni 1.12,14; 1 Tesaloniceni 2.12; 1 Petru 5.10). Chiar dacă o privim ca pe o chemare adresată nouă (pasivă), în măsura în care am fost chemați, ea

corespunde gloriei harului Său, care se manifestă suveran, liber și pe deplin față de noi, cei nevrednici (Efeseni 1.6) — El ne-a chemat

2. *Prin virtute.* Vigoarea, hotărârea spirituală, energia, vitejia, curajul pe care, conform versetului 5, trebuie să le manifestăm, se găsesc mai întâi și în întregime în Hristos. Puterea Sa de acțiune este descrisă, printre altele, în următoarele pasaje: Isaia 50.5: „Nu m-am dat înapoi.” Isaia 50.7: „Mi-am făcut fața ca o cremene.” Luca 9.51: „Și-a îndreptat fața hotărât să meargă la Ierusalim.” Evrei 12.2: „Pentru bucuria pusă înaintea Lui, a răbdat crucea.” Prin manifestarea energiei Sale, El a devenit călăuză mântuirii noastre.

Hristos Își dovedește acum această putere și în chemarea *noastră*. După ce ne-a cunoscut mai înainte, El ne-a și chemat (Romani 8.29,30), și va atinge scopul hotărârii Sale cu privire la noi. Căci „ceea ce Și-a propus, și ceea ce dorește, trebuie să se împlinească în cele din urmă, conform scopului și țelului Său”. El este Inițiatorul și Desăvârșitorul credinței. De multe ori se vorbește în Sfânta Scriptură despre încrederea credinței și despre răbdarea Domnului Isus, de exemplu în 2 Tesaloniceni 3.5. Ca Om supus legilor naturii, Isus era dependent de încredere și credință, și El le-a pus în practică (Psalmul 16.1; Evrei 2.13). După ce Hristos a împlinit astfel lucrarea de mântuire, El îi conduce în siguranță pe toți fiii prin toate slăbiciunile și pericolele călătoriei, spre glorie (Evrei 2.10).

Hristos este izvorul energiei credinței *noastre*. El a sădit credința în noi. El Însuși este subiectul credinței noastre. El o hrănește, o susține și o întărește — până când vom fi odată la El și credința noastră va fi transformată în vedere. El este Inițiatorul și Desăvârșitorul credinței noastre (Filipeni 1.6; Evrei 12.1,2). Astfel vedem „gloria și virtutea” strălucind în toată lumina lor în Domnul Isus, în caracterul Său și în lucrarea Sa, „prin care El ne-a dăruit promisiunile cele mai mari și prețioase”. Promisiuni, pe care le vom primi în plinătatea lor când vom fi la țintă, dar pe care le putem deja gusta și savura pe drumul spre glorie (dacă ne trăim viața cu credincioșie și dăruire, cu inima neîmpărțită), așa cum sunt de exemplu: apartenența la familia lui Dumnezeu ca fii, părtășia cu Tatăl și cu Fiul Său, pacea lui Dumnezeu și a lui Hristos, revelarea tainelor Sale și multe altele.

Prin posedarea marilor și minunatelor promisiuni, devenim în mod practic părtași la natura divină. La fel ca „puterea divină”, și „natura divină” ne este dăruită în Duhul Sfânt. Duhul Sfânt ne-a zămislit, ne-a născut din nou și, prin aceasta, ne-a împărtășit viața divină și ne-a făcut părtași la natura divină. Acum nu trebuie să rămânem „pasivi”, ci să devenim părtași practici, colaboratori, tovarăși. Aceasta se întâmplă prin faptul că ne dedicăm lucrării Duhului Sfânt, lăsând în special Cuvântul lui Dumnezeu să lucreze asupra noastră în comuniunea cu El, fără să-L întristăm prin împotrivire și neascultare. El vrea să ne ajute să biruim în lupta împotriva vechii noastre naturi, astfel încât natura divină să se realizeze și să se manifeste în viața noastră practică, printr-o umblare în Duh, în lumină, în dragoste. Căci Dumnezeu este Duh, este lumină și dragoste.

Nimeni însă să nu creadă că se poate bucura de promisiuni dacă se află încă implicat în lume și în poftele ei. Faptul că există astfel de credincioși este arătat în 2 Petru 2.20. Psalmistul întreabă: „Va fie unit cu Tine tronul răutății?” (Psalmul 94.20). Nu poți fi părtaș al marilor promisiuni și să te bucuri de ele decât dacă ai fugit de stricăciunea poftelor lumii. A fugi nu înseamnă doar a te îndepărta de lume sau a-i întoarce spatele, căci atunci poți rămâne pe loc, riscând să cazi din nou în ea, iar satan va folosi toate ispitele și amenințările pentru a ne ține în stăpânirea sa. A

fugi înseamnă a ieși, și anume cu pași repezi, pentru a nu te mai întoarce niciodată. Da, a fi fugit nu este nici măcar suficient, este doar latura negativă a pocăinței — trebuie să te îndrepti spre Dumnezeu, spre Hristos, spre binele suprem! „Întoarceți-vă la Mine!”, strigă DOMNUL. În plus, este demn de remarcat faptul că Petru le mărturisește creștinilor, cărora le scrie: „*Ați fugit.*”

II.

După ce Petru a enumerat, ca să zicem așa, veniturile contului nostru de mântuiți prin puterile care ne-au fost dăruite, a sosit momentul pentru cheltuieli. Căci prin darurile divine suntem în stare *să dăm*. Aceasta ni-l arată deja cuvântul „iar tocmai pentru aceasta”. Apoi el enumeră șapte elemente care decurg în mod natural din credința noastră, atunci când aceasta este normală. Dar, deoarece credința, deși ea ne-a fost dăruită de Dumnezeu, este totuși, în punerea ei în practică, o activitate umană, în care pot apărea deficiențe, el folosește îndemnul: dați-vă toată silința, adăugați.

Cele șapte elemente sunt: virtutea, cunoștința (cunoașterea), înfrânarea (stăpânirea de sine), răbdarea, evlavia, dragostea frățească, dragostea. Să le privim mai întâi pe rând, apoi în contextul lor.

1. *Virtutea sau energia spirituală*. Ea este tocmai acea forță activă prin care Domnul Și-a încheiat parcursul pământesc și Și-a împlinit lucrarea de mântuire și prin care conduce chemarea noastră spre țel. Această hotărâre trebuie să ne caracterizeze și pe noi cei mântuiți. Am avut nevoie de ea deja pentru a fugi de stricăciunea care este în lume. Acum avem nevoie de energie pentru a rămâne lângă Domnul cu hotărâre din inimă (Faptele apostolilor 11.23). Virtutea este, de asemenea, curajul de a parcurge calea vieții. În acest proces, carnea (vechea natură a lui Adam) ne va crea mereu dificultăți și ne va întinde capcane. Prin urmare, este necesar să percepem și să înăbușim, cu o vigilență neîncetată, fiecare impuls al cărnii care se ridică. La fel ca pe satan, trebuie să privim și carnea din noi ca pe un vrăjmaș condamnat și învins și să-i facem față în puterea harului.

Virtutea este primul element și temelia celorlalte. Dacă lipsește hotărârea, întreaga clădire a vieții de credință se clatină. Numai inima hotărâtă și neîmpărțită conferă realitate celorlalte elemente. Căci puterea divină nu se poate manifesta dacă lăsăm carnea să domnească. Dacă nu suntem cu adevărat cu Dumnezeu, atunci natura nouă nu este activă. Atunci cunoașterea nu este decât o umflare carnală (îngâmfare). Atunci stăpânirea de sine (a nu te agita) nu este decât o resemnare filosofică, abstenența și cumpătarea devin sfințirea cărnii, răbdarea este ipocrizie, perseverența se transformă în nemulțumire și intoleranță, evlavia devine o simplă aparență, iar dragostea frățească și dragostea devin o minciună; căci dragostea este din Dumnezeu și nu poate fi imitată în mod exterior. Fără virtute, celelalte elemente nu există deloc sau sunt doar aparență și iluzie (autoamăgire).

2. Pentru a umbla în mod vrednic înaintea lui Dumnezeu, avem nevoie de *cunoașterea voii Sale* (Coloseni 1.9-11). Voia lui Dumnezeu ne este revelată în Cuvântul Său. Prin cercetarea Cuvântului, în puterea și luminarea Duhului, primim înțelepciune și discernământ divin pentru ceea ce este plăcut Domnului. Câștigăm o cunoaștere mai profundă și mai intimă cu gândurile lui Dumnezeu. Prin aceasta, inima este lărgită, sfințită și dezvoltată spiritual. Cunoașterea sau familiaritatea cu Dumnezeu (Psalmul 25.14) se reflectă în felul nostru de a trăi. Ea ne ferește de rătăcirii. În prezența lui Dumnezeu suntem mai smeriți, mai cumpătați. Putem evalua și

aprecia mai clar valoarea sau lipsa de valoare a tuturor lucrurilor. Știm unde se află comoara noastră și în ce constă ea. Vedem atunci ce ne stă în cale în călătoria noastră și evităm acel lucru.

3. Această cunoaștere dă voinței noastre direcția corectă, simțurilor noastre preocuparea potrivită, înclinațiilor și dorințelor noastre satisfacția potrivită. Carnea este ținută în moarte, voința naturală este frântă, înclinațiile naturale sunt ținute sub control și nu sunt urmate; ele se mai pot manifesta din când în când, dar ca obicei au dispărut. Nu le mai hrănim și nu le mai acordăm spațiu. Cu alte cuvinte: practicăm *înfrânarea* (moderația). Ea este stăpânirea de sine a gândurilor, a emoțiilor, a impulsurilor noastre, sau, așa cum o numește Pavel în 2 Corinteni 10.4-5: o înrobire a tuturor acestor manifestări interioare ale vieții sub ascultarea de Hristos. La un filosof poate exista ceva asemănător; el o numește acceptarea inevitabilului, resemnare, calmul în fața evenimentelor supărătoare și altele asemenea. Însă la filosof nu este puterea lui Hristos cea care aduce liniștea sufletească, ci raționamentul minții, de exemplu: agitația nu ajută la nimic, mânia nu face decât să înrăutățească lucrurile, doar cu o abordare calmă se ajunge la țintă; omule, nu te enerva! și alte gânduri similare de utilitate. La creștinul credincios, în schimb, este vorba de biruirea temperamentului, care izvorăște din carne sau a iritării rele, prin puterea harului.

4. A ține carnea („eu-l”) în moarte nu se învață dintr-o dată; nici prin cunoaștere, ci mai degrabă prin exercițiu repetat, care se întinde pe toată durata vieții. Pentru exercițiu sunt necesare încercări. Domnul trimite aceste încercări. În încercări învățăm mai întâi să cădem și să ne ridicăm, precum și să cunoaștem propria neputință până la disperarea față de noi înșine; apoi privirea îndreptată spre Domnul, care, în îndelunga Sa răbdare și har, iartă, ridică și restabilește mereu. „Încercarea ne învață să ținem seama de Cuvânt.” În cele din urmă ajungem să nu mai acționăm din propria voință și putere, ci să căutăm mai întâi la El, în fiecare caz în parte, ocrotirea (Psalmul 16.1) și puterea de a birui. Acum, la stăpânirea de sine se adaugă *răbdarea* (perseverența) în toate exercițiile care ne sunt rânduite pentru lupta împotriva cărnii noastre, în biruirea a tot ceea ce se ridică împotriva omului interior și a tuturor poftelor care se luptă împotriva sufletului.

III.

În timp ce răbdarea este mai degrabă expresia activă a unei forțe care acționează, latura pasivă a acestei forțe este suportarea celor mai nefavorabile circumstanțe, a necazurilor, a nevoilor și slăbiciunilor trupești și pământești care vor să ne tragă în jos și să ne țină jos, pentru ca aripile credinței noastre să nu se mai înalțe. Toate aceste lucruri lovesc „eu”-l nostru, care vrea să se împotrivească. Dacă însă el este ținut în frâu, inima este liberă, viața spirituală nu mai este încătușată de nimic și se poate bucura de ceea ce este adevărata bucurie și glorie: Hristos Însuși, poziția noastră în El, dragostea Tatălui, filiația etc. Aceasta are o importanță deosebită și fundamentală în viața creștină, în special pentru sfințenie. (Vezi punctul 5.)

Dacă însă carnea acționează în vreun fel, astfel încât să se producă o greșală, atunci conștiința trebuie să intre în acțiune; atunci sufletul nu poate rămâne în lumină și în comuniune cu Dumnezeu, deoarece lumina are atunci efectul de a descoperi greșeala. Conștiința nu-și găsește liniștea până când nu este judecat și îndepărtat ceea ce a provocat neliniștea.

5. Dar dacă conștiința nu are nimic, care să nu fi fost deja judecat în lumina lui Dumnezeu, atunci omul cel nou poate fi pe deplin activ, fie prin trăirea bucuriei prezenței lui Dumnezeu, fie printr-o viață care Îl glorifică. Atunci ne aflăm într-o stare de comuniune cu Dumnezeu, umblăm cu El, ne bucurăm de binecuvântările pe care Duhul Său ni le dăruiește; într-un cuvânt: este starea de *evlavie*. Și în ceea ce privește evlavia, trebuie reținut că atitudinea fundamentală a sufletului trebuie să fie moartea „eu-lui” și calea spre evlavie trece prin încercări, exerciții, perseverență și dovedire.

6. *Dragostea frățască*. Dacă „eu”-ul este mort și voința este frântă, îi suportăm pe ceilalți cu răbdare. Devenim capabili să ne punem în locul lor, să înțelegem starea inimii lor, încercările lor, situațiile și circumstanțele lor, slăbiciunile lor, să suferim și să purtăm împreună cu ei, să ne rugăm pentru ei. Afecțiunea noastră față de ei, care sunt iubiți de Dumnezeu cu aceeași dragoste și mântuiți de Hristos în același fel, curge nestingherită; căci ei sunt cei care împărtășesc cu noi natura divină. Astfel se va dezvolta în mod firesc dragostea frățască. Oricine Îl iubește pe Cel care a născut (Dumnezeu), îl iubește și pe cel care s-a născut din El (copiii lui Dumnezeu) (1 Ioan 5.1). Din fire, îi iubim doar pe cei care ne sunt plăcuți și simpatici datorită vreunui merit; pe cei care ne înțeleg sau pe care îi înțelegem noi. Adevărata dragoste frățască îi iubește și pe cei antipatici, pe cei slabi, pe cei rămași în urmă; ea îi iubește chiar dacă nu este înțeleasă, ba chiar în ciuda urii și a persecuției. Modul ei de a fi este iertarea, răbdarea, o atitudine binevoitoare și împăciuitoare. Adevărata dragoste frățască privește la ceea ce a săvârșit Dumnezeu în frați. Tocmai greșelile lor sunt prilejuri de mijlocire.

7. *Dragostea*. Ea este esența și natura lui Dumnezeu. Din ea izvorăsc toate celelalte manifestări ale vieții noi. Ea nu este însă doar sursa acestora, ci prin dragoste ele sunt desăvârșite. Dragostea este legătura desăvârșirii (Coloseni 3.14). Conform cu 1 Corinteni 13.1-3, pot exista daruri mari, da, chiar și așa-numitele fapte de dragoste (versetul 3), și totuși adevărata dragoste poate lipsi. Numai dragostea conferă tuturor lucrurilor putere, conținut și valoare înaintea lui Dumnezeu.

Putem noi să oferim o astfel de dragoste? Ea este, totuși, divină și nu a crescut în noi. Mulțumire fie adusă lui Dumnezeu că El nu a lăsat să lipsească nici acest element important! „Dragostea lui Dumnezeu a fost revărsată în inimile noastre prin Duhul Sfânt, care ne-a fost dat” (Romani 5.5). O putem primi, ne putem bucura de ea, putem rămâne în ea (Ioan 15.9,10), o putem reflecta (1 Ioan 4.19,11) și o putem lăsa să se desăvârșască *în noi și cu noi* (1 Ioan 4.12,17). Și, în orice caz, ea va produce în noi efecte puternice și prețioase.

Care este relația dintre dragoste și dragostea frățască? Dragostea este izvorul dragostei frățesti. Aceasta din urmă este cuprinsă în cea dintâi. Dragostea frățască poate fi amestecată cu sentimente pur umane, de exemplu cu afecțiunea personală sau cu faptul că un frate are trăsături de caracter sau daruri atrăgătoare; ea poate degenera, oricât de fierbinte și de adevărată ar putea să fie, și poate chiar să se răcească, poate din cauza unei sensibilități sau a unei neglijări neintenționate. Dragostea trebuie să rămână pe primul loc. Dragostea frățască nu trebuie să limiteze dragostea; dacă este autentică, ea nu cunoaște părtinirea. Dragostea frățască nu trebuie să pună deoparte dragostea sau chiar să o excludă, astfel încât, atunci când îi iubesc pe frați, nimic altceva să nu mai aibă loc în inima mea. Dragostea lui Dumnezeu, ca natură divină, călăuzește, stăpânește și caracterizează dragostea frățască. Dacă nu face aceasta, atunci ne stăpânește ceea ce ne este plăcut — adică propria noastră inimă. Dacă dragostea divină mă călăuzește, îi iubesc pe toți frații, și anume pentru că ei aparțin lui Hristos, pentru că Hristos îi iubește. Voi găsi mai multă bucurie într-un frate spiritual, dar pe un frate slab îl voi trata cu

delicatețe și considerație, spălându-i picioarele, dacă este necesar, pentru a-l ridica dintr-o cădere. În orice caz, dragostea frățească nu se va putea îmbina cu neascultarea față de Dumnezeu, astfel încât să fac ceva de dragul unui frate care nu este în acord cu Cuvântul lui Dumnezeu. Aceasta se aplică în special slujirii împreună cu acei frați care nu se adună pe temelia adevărului, adică numai în Numele lui Isus și recunosc doar călăuzirea Duhului Sfânt. Căci „cine Mă iubește, va păzi Cuvântul Meu”, iar Cuvântul Său ne spune: „Feriți-vă de orice formă de rău (de răul moral și religios)!” (1 Tesaloniceni 5.22), chiar dacă acesta are o aparență bună.

Dragostea lui Dumnezeu își va găsi locul în toate relațiile mele, va governa și va caracteriza întreaga mea viață, va stăpâni toate pornirile inimii mele. Dacă nu o face, fie că nu îi permit să se manifeste (o ignor din neglijență sau din pripă, fie din orice alt motiv), atunci cu siguranță îmi voi face propria voință.

Toate cele șapte elemente izvorăsc din cunoașterea lui Dumnezeu și a lui Isus Hristos și au ca forță motrice dragostea lui Dumnezeu, care le cuprinde pe toate ca legătură a desăvârșirii. Împreună, ele formează un rod al Duhului. Dumnezeu așteaptă acest rod de la noi, căci în versetul 8 se spune: „pentru că acestea, existând și prisosind în voi, vă fac să nu fiți nici leneși, nici neroditori în ce privește deplina cunoștință a Domnului nostru Isus Hristos.” Ele nu trebuie însă doar să fie în noi, ci să fie „prisosind”, adică trebuie să le cunoaștem, să le avem și să le punem în practică; trebuie ca ele să se reverse din noi și să le împărtășim cu generozitate. Ele ar trebui să fie un rezultat firesc al cunoașterii noastre și al vieții noastre de credință, așa cum ne așteptăm în mod natural ca o plantă să dea rod.

Lipsa roadelor indică o stare proastă a inimii. Lenea este o stare de persistență în vechea natură, în vechile obiceiuri, în trăirea după modelul părinților, în forme obișnuite fără viață conștientă, fără nevoie de progres și creștere, o stare de mulțumire de sine: „Eu sunt mântuit, am iertare, îmi doresc doar un locușor în ceruri”. Astfel de creștini seamănă cu plantele care au suferit o blocare a circulației sevei și au rămas apoi în urmă în creștere; acestea nu dau deloc roade sau dau puține, mici și deforme.

Când Sfânta Scriptură îi numește pe astfel de oameni orbi, ea indică astfel cauza nefertilității. Un orb nu poate primi lumina. Se știe însă că plantele nu înfloresc fără lumină. Orbirea este insensibilitatea față de lumina divină, un ochi al inimii închis față de adevăr, motivul acestei închideri fiind voința umană. Miopia este o îngustare și o limitare a câmpului vizual, a distanței de vedere și a acuității vizuale, provocată de voința proprie și de faptul de a fi stăpânit de propriile poftă. În astfel de stări, nu se mai trăiește viața nouă, ci viața proprie. De aceea se poate ajunge ușor la punctul în care se uită curățirea păcatelor anterioare. Nu este vorba aici de mântuire (căci Petru scrie, într-adevăr, credincioșilor, versetul 1), ci de conștientizarea mântuirii, de pierderea statutului de creștin, de curăție în opoziție cu căile lumii și ale cărnii. Căci „a uita” nu înseamnă „a pierde”, ci „a nu mai fi conștient de ceva”. Inima a căzut într-o stare asemănătoare cu cea din vremea când încă nu era curățită de păcate. Când omul se trezește dintr-o astfel de stare, are senzația că ar trebui să se convertească din nou.

Versetul 10: „De aceea, cu atât mai mult, fraților, străduiți-vă să întăriți chemarea voastră și alegerea voastră, pentru că, făcând acestea, nu veți cădea niciodată.”

„De aceea”, deoarece consecințele indeciziei și ale lenei sunt atât de grave. Care sunt aceste consecințe? Sterilitatea, întunecarea, căderea în starea anterioară și, acum, se adaugă și

poticnirea. Păcătuirea nu este încă o cădere, dar este începutul acesteia. Cauza este o piatră de poticnire care se află în calea noastră. Cine se poticnește nu a ținut seama de ea. Prin urmare, păcătuirea nu este o necesitate naturală; neatenția, indiferența, ușurătatea sunt cauza ei. Un om miop și un orb se poticnesc și se lovesc ușor. Cuvântul lui Dumnezeu mărturisește că ni s-a dăruit *totul* pentru o viață evlavioasă, deci și ochi duhovnicești pentru a vedea piedicile. Dacă, în ciuda luminii strălucitoare a adevărului divin și în ciuda cunoașterii care mi-a fost dăruită, nu iau seama la piedici și mă poticnesc, vina îmi revine mie, dorinței mele de a *nu vrea să văd*. Prin veghere și rugăciune, prin energie și sârguință pot scăpa de pericol. Harul și puterea ne stau la dispoziție. „De aceea”, ne îndeamnă Scriptura: „străduiți-vă cu atât mai mult!” Din partea lui Dumnezeu, chemarea și alegerea noastră sunt de neclintit. „Darurile de har și chemarea lui Dumnezeu sunt fără părere de rău” (Romani 11.29).

Cum putem *noi*, atunci, să le consolidăm? Răspunsul: nu prin cunoașterea acestor lucruri, ci prin faptă. „Făcând acestea”, adică să le punem în practică în viața de zi cu zi ca unii care au fost chemați și aleși. Aceasta se întâmplă atunci când ne păstrăm mereu vie și fermă conștientizarea faptului că suntem mântuiți și aleși și când năzuim după mai multă cunoaștere, după mai mult har. Staționarea înseamnă regres. Ucenicii au înțeles aceasta când au cerut: „Doamne, mărește-ne credința!” Iacov ne oferă, de asemenea, un indiciu în capitolul 3, versetele 1–3, unde spune cum stăpânirea de sine în ceea ce privește limba noastră ne poate feri de poticnire.

IV.

În versetul 11, apostolul vorbește despre Împărăția lui Dumnezeu. Ne amintim că în Împărăția lui Dumnezeu gândurile, legile și principiile Lui sunt decisive. Dacă suntem în acord cu ele, avem parte de Împărăția lui Dumnezeu. Atât credincioșia și devotamentul față de principiile lui Dumnezeu, cât și necredincioșia și neglijența se vor reflecta în roadele noastre (Matei 7.20). Dacă ne permitem lucruri care nu corespund Împărăției lui Dumnezeu, dacă suntem leneși, atunci întristăm pe Duhul Sfânt. Atunci avem o conștiință vinovată, iar inima noastră nu se poate preocupa cu lucrurile lui Dumnezeu. Atunci, însă, inima este stăpânită de temeri și tulburată de îndoieli cu privire la faptul dacă avem cu adevărat acces în Împărăția lui Dumnezeu. Dacă însă inima noastră este legată de Dumnezeu, umblarea noastră este curată, conștiința noastră este neîncărcată și în armonie cu gloria Împărăției lui Dumnezeu, atunci calea ne stă deschisă înainte. Privim în depărtare și nimic nu ne împiedică să mergem mai departe. Atunci Dumnezeu nu are nicio mustrare pentru noi. Atunci intrarea în Împărăția Sa ne este larg deschisă.

Dacă analizăm cele două epistole ale apostolului Petru, vom constata că el nu privesc pe credincioși, așa cum o face Pavel, ca fiind înviați împreună cu Hristos și mutați în ființa cerească (în locurile cerești) (Romani 6.4-11; Efeseni 2.5,6), ci se adresează lor ca străini pe acest pământ (1 Petru 1.1; 2.11), care au fost născuți din nou spre o speranță vie prin învierea lui Isus Hristos dintre morți — spre o moștenire nepieritoare, neîntinată și care nu se vestejește, păstrată pentru ei în ceruri, și care acum Îl așteaptă pe Domnul, ca El să-i introducă în bucuria deplină a binecuvântărilor promise (1 Petru 1.3-5). Ca astfel de străini, ei sunt responsabili pentru purtarea lor și, de aceea, sunt îndemnați să-și încingă coapsele minții (1 Petru 1.13) și să-și pună toată nădejdea în harul care le va fi adus la arătarea lui Isus Hristos. Ei sunt îndemnați (2 Petru 1.5-7) să dea dovadă de toate virtuțile prețioase care ar trebui să-i împodobească pe străinii

cerești aici, pe pământ. Dacă vor face aceasta, își vor întări atât chemarea, cât și alegerea, și vor fi păziți de poticniri și căderi pe calea spre gloria promisă. Pentru că, în acest fel, inima și conștiința creștinului¹ (compară cu 1 Petru 4.16), sunt lipsite de griji, iar calea și intrarea în Împărăția eternă a Domnului, ai cărei moștenitori au devenit (2 Petru 1.11), le stă deschisă înaintea. Ea le este oferită, și anume oferită din belșug. Gloria viitoare își aruncă deja razele înaintea pe cale, face sufletul fericit și îl înalță deasupra tuturor suferințelor prezente. În același timp, ea îi permite creștinului credincios să recunoască adevăratul caracter al tuturor lucrurilor cu care stăpânitorul acestei lumi vrea să orbească ochiul spiritual și să abată inima.

Petru nu vorbește în scrisorile sale despre speranța creștinilor credincioși, conform căreia Capul glorificat Își va chema mădularele printr-un strigăt poruncitor, prin vocea unui arhangel și prin trâmbița lui Dumnezeu (1 Tesaloniceni 4.16), pentru ca aceștia să fie pentru totdeauna uniți cu El; ci vorbește despre ziua în care Domnul va coborî ca Împărat în putere și glorie, pentru a-Și întemeia Împărăția. În acest context, El se gândește în primul rând la gloria Împărăției de o mie de ani. Însă expresia „Împărăția eternă” depășește limitele timpului și ne îndreaptă privirea spre eternitate, ca spre ceea ce este nepieritor și neschimbător, spre starea descrisă în Apocalipsa 22.3-5, unde „robii Lui Îi vor sluji și vor vedea fața Lui ... și vor împărăți în vecii vecilor” și la Împărăția de neclintit, despre care citim în Evrei 12.27,28, unde se vorbește despre „clătinarea și transformarea” a tot ceea ce este creat: „ca să rămână cele neclătinate”, și unde suntem îndemnați: „De aceea, primind o împărăție neclintită, să avem har, prin care să slujim plăcut lui Dumnezeu, cu respect și cu teamă evlavioasă.”

Este important, de asemenea, contextul în care cele șapte elemente se relaționează între ele. În acest sens, expresia „iar la” este semnificativă în fiecare caz. Fiecare element următor este cuprins în cel precedent și îl conține la rândul său pe următorul, ceea ce indică faptul că niciunul nu se poate dovedi eficient ca rod de sine stătător fără celelalte, precum și că, de la primul până la al șaptelea, are loc o progresie treptată.

Această legătură poate fi privită prin diferite imagini:

1. Este ca și cum o voce puternică ar intona un cântec minunat, iar de șase ori se alătură o nouă voce cu timbrul ei propriu, până când, în cele din urmă, răsună un cor plin și puternic, într-o *armonie* cerească, spre gloria lui Dumnezeu.
2. Așa cum în Galateni 5.22 noile virtuți individuale sunt privite ca *un rod unitar* al Duhului Sfânt, tot așa și cele menționate în pasajul nostru din 2 Petru 1.5-6 formează, de asemenea, un întreg inseparabil.
3. În Coloseni 3.12–17, o serie întreagă de perle spirituale este înșirată pe un șir, pe care sfinții, cei iubiți și cei aleși ai lui Dumnezeu trebuie să o îmbrace și să o poarte. Virtuțile enumerate în pasajul nostru formează, de asemenea, un *șir de perle* care îi împodobește pe credincioși și îi este plăcut Domnului Isus.
4. Prezentarea din 2 Petru 1.5-6 seamănă cu o *cutiuță de bijuterii* care, de fapt, constă din șapte cutiuțe individuale, îmbinate în mod tainic una în alta. La deschiderea fiecăreia se dezvăluie o nouă cutiuță cu o nouă comoară, până când, în cele din urmă, iese la iveală cea mai strălucitoare,

¹ Numele de „creștin” dat credincioșilor de alții în Faptele apostolilor 11.26; 26.28, este folosit și confirmat aici de Duhul Sfânt.

care conferă în același timp ansamblului coeziune și cea mai mare valoare. Prima le cuprinde pe toate celelalte. Abia după manifestarea hotărârii se poate dezvolta și înmulți cunoașterea; abia după ce am pus în practică ceea ce am dobândit prin cunoaștere, vom fi capabili să dăm dovadă de stăpânire de sine. Abia în stăpânirea de sine își găsește perseverența câmpul de exercițiu și de încercare; și abia prin perseverență credinciosul va simți adevărata evlavie. După ce, astfel, pas cu pas, au ajuns la maturitate cele cinci elemente, care caracterizează omul interior, dragostea frățească manifestă spre exterior puterea dragostei. Și, în sfârșit, strălucește cea mai prețioasă dintre toate, dragostea, a cărei esență și sursă este Dumnezeu Însuși. Ea se dovedește a fi forța motrice și pătrunzătoare a tuturor activităților spirituale ale vieții și a tuturor relațiilor cu frații, cu alți oameni, ba chiar și cu vrăjmașii. Prin aceasta devenim imitatori ai lui Dumnezeu (Matei 5.43-48).

Domnul nostru Isus a întruchipat toate cele șapte aspecte în mod desăvârșit. Când suntem chemați să le manifestăm și noi, vom reuși doar dacă ne îndreptăm privirea spre El, dacă ne luăm puterea de la El și dacă urmăm pașii Lui. Numai aceasta ne va duce înainte, prin harul Său, până la ținta gloriei Sale.

Titlul original: „2 Petri 1.1-11”.

Sursa: Handreichungen – Biblische Fragen und Antworten, pag. 203, 231, 252, 270, Vol. 18, Anul 1933.